

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/362/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5708203238
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5708203238.7

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: SECO AUTOTRANS, s.r.o., so sídlom Jesenského 25, Martin, IČO: 31 607 713, právne zastúpený JUDr. Danielom Vankom, advokátom, so sídlom A. P. XX/XXX, E., proti odporcovi: S. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. E. XXXX/XX, E. - H., právne zastúpený JUDr. Vladimírom Žiškom, advokátom, so sídlom E. B. A. X, E., v konaní o zaplatenie 4.578,94 eur s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 9C/147/2008-309 zo dňa 19.03.2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku I., ktorým odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 2.416,- eur a úrok z omeškania 8,5 % ročne z tejto sumy od 05.07.2008 do zaplatenia a vo výroku III. o trovách konania z r u š u j e a v zrušenom rozsahu mu vec v r a c i a na ďalšie konanie.

Vo zvyšku, čo do výroku II., sa rozsudku okresného súdu n e d o t ý k a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd výrokom I. uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 2.416,- eur a úrok z omeškania 8,5 % ročne z tejto sumy od 05.07.2008 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie 2.162,93 eur zamietol a výrokom III. rozhodol, že o trovách konania rozhodne osobitne.

Rozhodnutie okresného súdu sa opiera o ust. § 451 ods. 1, 2, § 456 Občianskeho zákonníka s poukazom na ust. § 136 O.s.p.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané a vyplýva to aj zo stanoviska krajského súdu, že sporný vzťah medzi účastníkmi je potrebné vyporiadať na základe ustanovení § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, pretože užívanie cudzej nehnuteľnosti alebo jej časti bez nájomnej zmluvy či iného titulu oprávňujúceho užívať cudziu vec sa na základe ustálenej judikatúry považuje za bezdôvodné obohatenie - plnenie bez právneho dôvodu.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané a medzi účastníkmi to nebolo sporné, že odporca sa na úkor navrhovateľa obohatil tým, že v jeho prevádzkovom areáli v Košťanoch nad Turcom bez právneho dôvodu užíval časť pozemku približne o výmere 13,5 m² za účelom parkovania svojho osobného motorového vozidla, a to v období od októbra 2005 do 18.02.2009. Motorové vozidlo si odporca prevzal od navrhovateľa dňa 18.02.2009. Túto skutočnosť preukázal navrhovateľ písomným potvrdením o prevzatí tohto motorového vozidla. V tomto spore si navrhovateľ uplatňuje len právo na zaplatenie ceny za využívanie časti jeho pozemku v období od 01.01.2006 do 22.11.2007. Celé uvedené obdobie odporca užíval časť pozemku navrhovateľa bez právneho dôvodu na parkovanie svojho motorového vozidla a medzi účastníkmi vznikol právny vzťah bezdôvodného obohatenia.

Súd zisťoval výšku majetkového prospechu, ktorý získal odporca využívaním pozemku navrhovateľa bez právneho dôvodu, a to najmä dotazmi na realitné kancelárie pôsobiace v danej lokalite a zisťoval výšku obvyklého nájmu spevnených plôch o výmere 13,5 m² v obci Košťany nad Turcom v období rokov 2006 až 2007, pričom spevnená plocha je vybudovaná zámkovou dlažbou spolu s lapačom olejov a je oplotená v stráženom priestore prevádzkového areálu navrhovateľa na okraji obce a od hranice mesta vzdialená približne 1 km. Túto plochu využíva navrhovateľ, ktorého predmetom činnosti je vykonávanie servisu motorových vozidiel, na uskladnenie motorových vozidiel určených do opravy.

Z odborného stanoviska realitných kancelárií, ktoré na realitnom trhu pôsobia už dlhšiu dobu a ktoré sú súdu známe z rozhodovacej činnosti vyplýva, že obvyklá cena nájmu sa pohybuje od 4,50 eur do 7,50 eur na deň.

Na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 19.03.2015, štatutárny zástupca navrhovateľa vypovedal, že v záujme ukončenia dlhotrvajúceho súdneho sporu žiadal, aby súd vychádzal z obvyklej ceny nájmu od 4,- eur do 4,50 eur na deň. Pre výšku obvyklej ceny nájmu je rozhodujúci pomer ponuky a dopytu ohľadom nájmu pre účely parkovania v danom mieste a čase. V tejto súvislosti je potrebné posúdiť ponuku obdobných spoločností vykonávajúcich servis motorových vozidiel vzdialených od mesta 1 km, ktoré disponujú spevnenou plochou, ktorej nevyhnutnou súčasťou je ochrana a izolácia proti presakovaniu ropných látok a zber povrchovej dažďovej vody do lapača olejov s odlučovačom olejov a ktorý túto plochu nevyhnutne potrebuje pre účely dočasného parkovania vozidiel určených pre opravy. Ponuka takéhoto prevádzkovateľa servisných služieb za účelom prenájmu je teda limitovaná svojimi prevádzkovými pomermi a z toho hľadiska je ponuka aj vyššia. Dopyt po prenájme takýchto pozemkov je však podstatne nižší. Z tohto hľadiska je aj určenie obvyklého nájmu pomerne zložitú, pretože organizácie vykonávajúce servis motorových vozidiel svoje priestory prenajímajú len ojedinele. Je logické, že pokiaľ takéto priestory prenajmú, sú ochotní tak urobiť len za vyššiu cenu nájmu a len na kratší časový úsek, aby nebol ohrozený hlavný predmet ich činnosti, a to servis motorových vozidiel. Týchto súvislostí, ktoré ovplyvňujú výšku obvyklej ceny nájmu, si mal byť vedomý aj odporca, ktorý bol zamestnancom navrhovateľa a vykonával funkciu preberacieho technika. Vzhľadom na tieto skutočnosti, ktoré preukazujú zložitosť určenia obvyklej ceny nájmu, súd určil výšku nájmu podľa svojej úvahy s prihliadnutím na odborné stanoviská realitných kancelárií, a to vo výške 6,- € na deň. Podľa úvahy súdu takto určená všeobecná cena nájmu v danom prípade zodpovedá aj osobitostiam výkonu prevádzky navrhovateľa a tým podmienený pomer ponuky a dopytu nájmu v danom mieste a čase. Pri určovaní obvyklej ceny nájmu v spornej veci súd nevychádzal z cien, za ktoré mestá a obce prenajímajú svoje pozemky za účelom parkovania, pretože mestá pri hospodárení so svojím majetkom sledujú verejný záujem. Navrhovateľ je však podnikateľským subjektom a jeho cieľom je dosahovanie zisku. Mestá a obce prenajímajú svoje pozemky na účely parkovania väčšinou bezplatne. Ak mestá prenajmú časť svojich pozemkov za úhradu, berú do úvahy skutočnosť, že občania, ktorí v meste žijú, mestu (obci) platia dane. Na zabezpečenie verejných činností dostávajú obce finančné dotácie aj od štátu. Je známe, že výška nájmu v meste za parkovanie z dôvodov zabezpečovania verejného záujmu nie je vytváraná len na základe ponuky a dopytu v danom mieste a čase. Výšku ceny nájmu za parkovanie ovplyvňujú viaceré skutočnosti, a to výška rozpočtu mesta, výška daní, ktoré mestu platia jeho obyvatelia, výška štátnej dotácie a rozhodnutie mestského (obecného) zastupiteľstva o tom, aká časť peňažných prostriedkov z rozpočtu bude vyčlenená na jednotlivé činnosti, ktoré je povinné podľa zákona mesto zabezpečovať vo verejnom záujme.

Na základe vyjadrenia štatutárneho zástupcu navrhovateľa súd pri určovaní obvyklej ceny vychádzal z ceny nižšej než ako je obvyklá cena určená úvahou súdu, a to zo sumy 4,00 eur na deň. Bolo preukázané, že odporca spornú časť pozemku navrhovateľa užíval v období od októbra 2005 do 18.02.2009. Navrhovateľ si uplatnil len nárok na zaplatenie ceny za užívanie časti jeho pozemku za obdobie od 01.01.2006 do 22.11.2007.

Súd akceptoval námietku premlčania uplatneného nároku, ktorú uplatnil odporca, pretože podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že účastníci uzatvorili len ústnu nekonkretizovanú dohodu o tom, že odporca môže do konca roka 2005 užívať priestory pre parkovanie svojho osobného motorového vozidla. V tom čase bol odporca zamestnancom navrhovateľa a z toho dôvodu mu to bolo umožnené. Po ukončení pracovného pomeru navrhovateľ vyzval odporcu písomne sedemkrát a veľakrát

aj ústne a telefonicky, aby motorové vozidlo z prevádzkového areálu navrhovateľa odstránil. Odporca tak urobil až dňa 18.02.2009, čím bez pochyby vzniklo na jeho strane bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný navrhovateľovi vydať. O týchto skutočnostiach účastníci vedeli už od 01.01.2006, t. j. odo dňa, keď si navrhovateľ vyúčtoval nárok na zaplatenie ceny za užívanie spornej časti jeho pozemku. Každý deň užívania pozemku bez právneho dôvodu vzniká osobitný majetkový prospech na strane odporcu a právo na jeho vydanie si môže navrhovateľ uplatniť od nasledujúceho dňa na súde. Navrhovateľ podal návrh na zaplatenie spornej sumy na súd dňa 28.03.2008, teda jeho právo na zaplatenie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 01.01.2006 do 27.03.2006 bolo z dôvodu uplynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty premlčané. Vzhľadom na námietku odporcu toto právo súd navrhovateľovi priznať nemohol.

Súd navrhovateľovi priznal právo na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 28.03.2006 až do 22.11.2007 tak, ako si to navrhovateľ uplatnil. Navrhovateľ si nárok na bezdôvodné obohatenie za obdobie od 23.11.2007 do 18.02.2009 neuplatnil. Za obdobie roku 2006 teda odporca využíval časť sporného pozemku navrhovateľa po dobu 278 dní (od 28.03.2006 do 31.12.2006) a v roku 2007 po dobu 326 dní (od 01.01.2007 do 22.11.2007), t. j. spolu za obdobie od 28.03.2006 do 22.11.2007 užíval časť pozemku navrhovateľa po dobu 604 dní. Vzhľadom na vyjadrenie štatutárneho zástupcu navrhovateľa súd určil nižšiu sumu nájmu spornej časti nehnuteľnosti, a to vo výške 4,- eur na deň. Bolo preukázané, že v období od 28.03.2006 do 22.11.2007 užíval odporca spornú časť nehnuteľnosti po dobu 604 dní x 4,- eur na deň, čo predstavuje sumu 2.416,- eur. O túto sumu sa odporca na úkor navrhovateľa bezdôvodne obohatil užívaním časti jeho pozemku, a preto ho súd zaviazal, aby túto sumu zaplatil do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku, t. j. v rozsahu 2 162,93 eur, súd návrh navrhovateľa zamietol (4.578,93 eur - 2.416,- eur = 2.162,93 eur). Súd nepriznal navrhovateľovi právo na bezdôvodné obohatenie za obdobie od 01.01.2006 do 27.03.2006 z dôvodu premlčania tohto nároku.

Súd priznal navrhovateľovi aj právo na zaplatenie zákonného úroku z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy bezdôvodného obohatenia 2.416,- eur od 05.07.2008 až do zaplatenia (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.). Zákonný úrok z omeškania mu priznal od nasledujúceho dňa po tom, čo odporcovi bol doručený návrh na začatie konania, teda nie od splatnosti faktúry č. 24070743 vystavenej dňa 26.11.2007, pretože vykonaným dokazovaním nebol preukázaný deň, kedy táto faktúra bola odporcovi doručená. Bolo preukázané len to, že bola odoslaná dňa 26.11.2007. Návrh na začatie konania bol odporcovi doručený spolu s platobným rozkazom dňa 04.07.2008.

Na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 31.07.2013, právny zástupca odporcu navrhol ako svedka vypočuť priateľku odporcu D. H., ktorá mala vypovedať ohľadom tvrdenia odporcu, že si bol prevziať svoje motorové vozidlo, ktoré parkoval v prevádzkovom areáli navrhovateľa a tento mu ho odmietol vydať. Účasť tejto svedkyne mal zabezpečiť odporca, čo však neurobil. Vykonanie takéhoto dokazovania je vzhľadom na odôvodnenie zrušovacieho rozhodnutia krajského súdu bezvýznamné, pretože existencia bezdôvodného obohatenia medzi účastníkmi za obdobie od 01.01.2006 do 22.11.2007 sporná nebola. Takéto dokazovanie by bolo nadbytočné a na výšku obvyklej ceny nájmu by nemalo žiadny vplyv. Z toho dôvodu súd toto dokazovanie nevykonával.

O trovách konania súd rozhodne podľa § 151 ods. 3 O.s.p. osobitne.

Voči citovanému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, a to voči výroku rozsudku, ktorým bol zaviazaný na zaplatenie sumy 2.416,- eur s úrokom z omeškania 8,5 % ročne od 05.07.2008 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odporca napáda predmetné rozhodnutie, a to z dôvodu, že je tu podľa názoru odporcu daný odvolací dôvod v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. a), b) O.s.p. (t.j. v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p., okrem iného, postupom súdu prvého stupňa došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, a to nedostatočným odôvodnením a arbitrárnosťou rozhodnutia, nerešpektovaním materiálnej záväznosti judikatúry atď.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (v konaní nebolo rozhodnuté o námietke zaujatosti napriek tomu, že boli dôvody, pre ktoré sudca mal byť vylúčený), rovnako súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil a postupom (i výsledkom - napádaným rozhodnutím) súdu prvého stupňa došlo k zásahu do základných práv garantovaných Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami, predovšetkým došlo k zásahu

do základného práva v zmysle čl. 46 Ústavy (základné právo na súdnu ochranu) a v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru (právo na spravodlivé súdne konanie), rovnako podľa názoru odporcu je uvedené rozhodnutie v rozpore i s ďalšími ústavnými článkami (predovšetkým čl. 1 ods. 2 Ústavy, čl. 2 ods. 2 Ústavy a čl. 152 ods. 4 Ústavy).

Odporca napáda predmetné rozhodnutie taktiež z dôvodu, že je tu daný odvolací dôvod v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p., t.j. súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav vecí, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (napriek tomu, že v konaní bola viackrát navrhnutá svedkyňa, ktorej výpoveď mohla mať zásadný vplyv na výsledok konania, túto súd nevypočul).

Podľa názoru odporcu je napadnuté rozhodnutie postihnuté aj vadou podľa § 205 ods. 2 písm. d), f) O.s.p., t.j. že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí. Súd bral do úvahy iba dôkazy, ktoré si zabezpečil sám, pričom bezdôvodne nebral do úvahy dôkazy predložené odporcom a tak dospel k nesprávnemu skutkovému stavu, na ktorý aplikoval právne normy nesprávne. Zároveň nepoužil právne normy, ktoré použiť mal.

Navrhovateľ vo vyjadrení udáva, že odporcove odvolanie nemá žiadnu právnu a vecnú podstatu k danému súdnemu sporu. Ide o všeobecný popis, ktorý pravdepodobne začala používať advokátska kancelária zastupujúca odporcu na všetky odvolania. Odporca neaplikoval tieto ním vyššie uvádzané tzv. dôvody odvolania na rozhodnutie prvostupňového súdu, t.j. vôbec nekonkretizoval, v ktorých častiach súdneho konania došlo k chybám na strane súdu alebo v ktorých častiach rozhodnutia jeho písomného odôvodnenia došlo k chybám. Navrhovateľ sa môže vyjadriť len k časti, kde odporca uvádza, že v konaní rozhodol vylúčený sudca. Zo súdneho spisu nevyplýva, že by v danej veci konal a rozhodol vylúčený sudca. Súdne konanie viedli dvaja zákonní sudcovia. Prvé rozhodnutia vydala zákonná sudkyňa JUDr. Ilgová a po jej odchode z justície prevzal daný prípad zákonný sudca JUDr. Pagáč, ktorý aj rozhodol vo veci posledným rozsudkom. Je pravda, že právny zástupca odporcu mal výhrady voči postupu sudkyne JUDr. Ilgovej, čo aj písomne podal na súd, avšak táto vec bola vyriešená aj prostredníctvom krajského súdu. Voči JUDr. Pagáčovi nebola vznesená námietka zaujatosti. Navrhovateľ nesúhlasí s vyjadrením odporcu, že v konaní bola viackrát navrhnutá svedkyňa, ktorej výpoveď mohla mať zásadný vplyv na výsledok konania a súd túto nevypočul. Svedkyňa je niekoľkoročnou priateľkou odporcu a mala sa podľa odporcu vyjadriť, že má vedomosť o okolnosti, že odporcovi nebolo auto, keď si po prvýkrát bol, umožnené vydať, resp. odmietnuté ho vydať. Tento návrh bol vznesený zo strany právneho zástupcu odporcu až 31.07.2013. Navrhovateľ má za to, že malo ísť o tendenčnú a účelovú výpoveď za účelom skresliť skutočnú udalosť. Žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

Podaním, ktoré došlo odvolaciemu súdu 26.10.2015 (v deň nariadeného verejného vyhlásenia rozsudku), odporca doplnil odôvodnenie odvolania.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. (z ktorého dôvodu sa rozhodnutie odvolacieho súdu nedotýka odvolaním nenapadnutého výroku II. rozsudku okresného súdu) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutých výrokoch I., III. zrušil podľa ust. § 221 ods.1 písm.f/ O.s.p. a v zrušenom rozsahu vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Podľa ust. §212 ods.1 O. s. p. odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok

nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Z vyššie uvedenej viazanosti odvolacími dôvodmi vyplýva, že odvolacie dôvody môže účastník vymedziť, zmeniť alebo doplniť len v lehote na podanie odvolania, ktorá je 15 dní. Výnimku predstavuje len podanie blanketárneho odvolania (neobsahujúceho náležitosti odvolania vymedzeného v ust. §205 O. s. p.), kedy je súd povinný odstraňovať vady odvolania postupom v zmysle ust. § 209 ods. 1 O. s. p. s poukazom na ust. § 43 ods. 1, 2 O. s. p. O takéto odvolanie však v prípade odvolania odporcu nešlo, jeho odvolanie obsahuje náležitosti odvolania v zmysle ust. § 205 O. s. p.. Odporcovi uplynula lehota na podanie odvolania, a tým aj na zmenu a doplnenie odvolacích dôvodov, dňa 22.5.2015. Z uvedeného dôvodu odvolací súd neprihliadol na podanie odporcu doručené odvolaciemu súdu 26.10.2015 označené ako „doplnenie odôvodnenia odvolania“, z uvedeného dôvodu ho nedoručil protistrane, ani bližšie neuviedol jeho obsah.

Odvolací súd preto okrem preskúmania dôvodov odvolania zameral svoju činnosť na zistenie, či konanie predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia prebehlo zákonne, či súd nezaťažil konanie vadou, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

Odvolanie odporcu nie je dôvodné. Odvolací súd nemôže v sporovom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie (s výnimkou väd konania, na ktoré je povinný prihliadať ex off) z iných ako v odvolaní vymedzených námietok.

Odvolací súd konštatuje, že v rozpore s tvrdením odvolateľa z obsahu spisu nevyplýva, že nebolo rozhodnuté o námietke zaujatosti a v konaní rozhodoval vylúčený sudca.

Odvolací súd nezistil žiadnu pochybnosť, pre ktorú by nebolo možné JUDr. Dušana Pagáča, sudcu, ktorý vydal prvostupňové rozhodnutie, považovať za zákonného sudcu. Vec mu bola pridelená v zmysle platného Rozvrhu práce pre Okresný súd Martin pre rok 2014, jeho Dodatku č. 10 z dôvodu dlhodobej neprítomnosti JUDr. Márie Ilgovej (ktorá bola pôvodne zákonnou sudkyňou) náhodným výberom prostredníctvom technických prostriedkov (potvrdenie o pridelení veci náhodným výberom sa nachádza na č.l. 300 spisu). Z obsahu spisu ďalej okresný súd zistil, že v priebehu konania JUDr. Márie Ilgovej podal odporca námietku zaujatosti voči sudkyňi, ktorá námietka bola predložená Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie. Odvolací súd vrátil vec prvostupňovému súdu bez rozhodnutia z dôvodu, že na uvedenú námietku sa neprihliada, keďže sa dotýka vecnej správnosti procesného postupu JUDr. Márie Ilgovej. V súčasnom štádiu konania prípadné posudzovanie zaujatosti JUDr. Márie Ilgovej, ktorá už nepôsobí ako sudkyňa, je vylúčené. Voči zákonnému sudcovi JUDr. Dušanovi Pagáčovi, ktorý vydal napadnuté rozhodnutie, nebola účinne vznesená žiadna námietka zaujatosti.

Pokiaľ ide o námietku odporcu, že okresný súd nevykonal ním navrhnutý dôkaz, a to výsluch svedkyne, čím nedostatočne zistil skutkový stav veci, táto námietka je nedôvodná.

Okresný súd v napadnutom rozhodnutí uviedol dôvody nevykonania tohto dôkazu, ktoré odporca nespochybnil. Povinnosťou súdu nie je vykonať každý dôkaz navrhnutý účastníkom, najmä ak takýto dôkaz nie je potrebný pre zistenie skutkového stavu veci. Navrhnutý dôkaz sa týkal základu uplatneného nároku, ktorý už odvolací súd vyriešil v zrušujúcom uznesení sp. zn. 7Co/3/2013 zo dňa 20. marca 2013 a pre okresný súd sa tento záver o danosti základu nároku navrhovateľa o zaplatenie bezdôvodného obohatenia odporcom stal v zmysle ust. § 226 O. s. p. záväzný, pričom povinnosťou okresného súdu bolo doplniť dokazovanie za účelom stanovenia výšky nároku, k čomu však navrhnutý dôkaz nesmeroval.

Napriek nedôvodnosti odvolacích dôvodov odvolací súd zistil v konaní predchádzajúcom vydaniu napadnutého rozhodnutia takú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie a na ktorú je povinný prihliadať ex off.

Dokazovanie je činnosť súdu, ktorá má zásadný význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej, pričom v porovnaní s inými úkonmi súdu ide o úkony mimoriadne významné. Prostredníctvom dokazovania súd zisťuje skutkový stav veci, z ktorého potom vychádza a ktorý následne hodnotí po právnej stránke. Dokazovanie sa musí vykonať podľa pravidiel zakotvených v ust. § 120 a nasl. O. s. p.

Vykonávanie dôkazov je ovládané zásadou priamosti a ústnosti (§ 122 O. s. p.), preto sa predpokladá, že dôkazy budú v zásade vykonávané na pojednávaní zákonným sudcom, ktorý vo veci samej rozhodne. S riadnym vykonaním dokazovania súvisí aj právo účastníka vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, vyplývajúce z ust. § 123 O. s. p. Toto právo je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces.

Porušenie uvedených zásad v dôsledku nesprávnej procesnej činnosti súdu je postupom, ktorým sa odníma účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. Zo širšieho hľadiska dochádza k porušeniu základného práva účastníka na spravodlivý súdny proces.

Odvolačný súd konštatuje, že konanie v súdnej veci sa začalo 28.03.2008 podaním návrhu. Od začatia konania až do 25.11.2014, kedy nadobudol účinnosť Dodatok č. 10 k Rozvrhu práce Okresného súdu Martin na rok 2014, bola zákonnou sudkyňou vo veci JUDr. Mária Ilgová, ktorá vykonala väčšinu dôkazov, ktoré sú predmetom spisu.

JUDr. Dušanovi Pagáčovi ako zákonnému sudcovi bol spis pridelený dňa 28.03.2008. Sudca nariadil pojednávanie na deň 19.03.2015 a toto pojednávanie bolo jediným nariadeným pojednávaním v súdnej veci sudcom JUDr. Dušanom Pagáčom, kde došlo aj k vyhláseniu napadnutého rozsudku.

Na tomto pojednávaní sudca vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, a to oboznámením účastníkov so stanoviskami realitných kancelárií, ktoré sú v súdnom spise na č. l. 263 - 265, ako aj na č. l. 366, ako aj oboznámenie stanoviska spoločnosti ThermActiv s. r. o. zo dňa 09.03.2015. Zároveň bol doplnený účastnícky výsluch odporcu.

Sudca sa však nijako nevyporiadal s listinnými dôkazmi, ktoré tvoria obsah spisu a boli zabezpečené od začatia konania do vyhlásenia rozhodnutia, napr. ide o správu spoločnosti Reality Alpia nachádzajúcu sa na č. l. 249 spisu, keď táto listina, ako aj ďalšie listinné dôkazy, ktoré sú súčasťou spisu, okrem vyššie uvedených oboznámených správ, neboli vykonané spôsobom predpísaným pre vykonanie listinného dôkazu, a to tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah (§ 129 ods. 1 O. s. p.).

Súd mohol potom pri hodnotení dôkazov v zmysle zásad ustanovených v § 132 O. s. p. vychádzať iba z dôkazov, ktoré vykonal. Vychádzajúc však z odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd vychádza pri svojich skutkových a právnych záveroch aj z dôkazov, ktoré nevykonal, napr. z potvrdenia o prevzatí motorového vozidla.

Takýto postup je z hľadiska procesných pravidiel neprípustný a porušuje právo odporcu na spravodlivý proces.

Z uvedených dôvodov odvolací súd konštatuje, že postupom okresného súdu, keď nevykonal dokazovanie podľa zásad platných pre dokazovanie upravených v § 120 a nasl. O. s. p., došlo k odňatiu možnosti odporcu konať pred súdom. Ide o závažné porušenie práv odporcu, ktoré môže mať vplyv na vecný výsledok sporu. Z uvedeného dôvodu potom odvolací súd pristúpil k zrušeniu napadnutého rozsudku v napadnutom rozsahu a vráteniu veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Povinnosťou okresného súdu bude vykonať dokazovanie podľa zásad upravených v § 120 a nasl. O. s. p., najmä podľa procesných pravidiel vykonať listinné dôkazy, ktoré sú obsahom spisu. Pri hodnotení dôkazov bude povinnosťou okresného súdu hodnotiť každý vykonaný dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach tak, aby tento postup bol preskúmateľný odvolacím súdom, teda, aby vyplývali z odôvodnenia rozhodnutia jednotlivé skutkové a právne úvahy prvostupňového súdu.

Bude potrebné, aby prvostupňový súd vyhodnotil dôkazy vo vzájomných súvislostiach a uviedol, prečo niektoré dôkazy zobral za východisko pre svoje rozhodnutie, iné dôkazy pritom nezohľadnil (napr. správa spoločnosti ThermActiv s. r. o. nachádzajúca sa na č. l. 303, správa spoločnosti Reality Alpia s. r. o. na č. l. 249 spisu), a to aj s poukazom na závery odvolacieho súdu vyslovené v uznesení Krajského súdu v Žiline č. k. 7Co/3/2013-205 zo dňa 20. marca 2013, od ktorých nie je dôvod sa odchýliť.

V novom rozhodnutí prvostupňový súd rozhodne aj o trovách prvostupňového a odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok prípustný nie je.